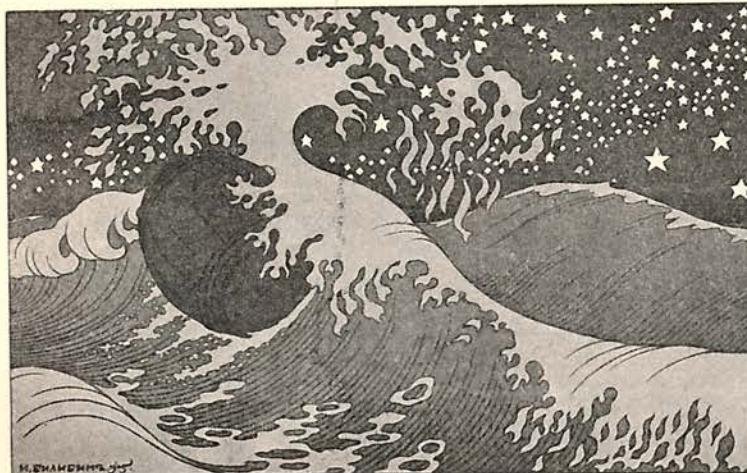


Той занесълъ вѣсть таквасъ:
 „Царя заповѣдь издава,
 На боляри повѣлява —
 Царицата и дѣтето
 Да се хвѣрлятъ вѣвъ морето“. . .
 И боляритѣ четатъ
 За юначний царь тѣжатъ
 За тѣй младата царица,
 За невинната душица. . .
 Ала нѣмало какво —
 Царска воля било то.
 Всички вѣ спалнята отиватъ
 На царицата откриватъ
 Царска воля, царска рѣчъ,
 Пратена имъ отдалечъ.
 Плаче майката горкинка,



Жали рожба си първинка,
 Но боляритѣ безъ гласъ
 Взематъ ги и този часъ
 Вѣвъ бѣчва ги засмоляватъ,
 Па ги всички повѣряватъ
 Тамъ на буйни океанъ,
 Както искалъ ужъ Салтанъ.

Грѣятъ звѣзды на небето,
 Пляскатъ вѣлни низъ морето,
 Облакъ по небе лети,
 Плува бѣчва надъ вѣлни.
 Сѣлзи рони тамъ горкица
 Млада хубава царица,
 А дѣтето ѹ расте
 Не съсъ дни, а съ часове.
 Тя сѣ се плаче, ѹо да стори

А то на вѣлни говори:
 „Ахъ, вѣлни, мои вѣлни,
 Кой съ васъ може се равнѣ?
 Ваша сила прѣголѣма
 Нигдѣ, нигдѣ по свѣтъ нѣма.
 Пляська ви грѣмовитъ
 Плаши твѣрдия гранитъ.
 Гдѣто щете, тамъ летите,
 Вие брѣгове рушите.
 Но, вѣлни, спасете насъ,
 Чуйте слабия ни гласъ:
 Надъ насъ, горки, се смилете
 На земя ни изхвѣрлете!“
 Чули морскитѣ вѣлни
 Нѣжничкитѣ му молби.
 Дружно бѣчвата подлавятъ,
 На брѣгъ лекичко оставятъ.
 И спасени сѫ вечъ тѣ
 Отъ бурливото море.
 Но кой тукъ ѹе ги избави?
 Богъ не ѹе ли ги забрави?
 Синътъ на крака станалъ
 Дѣното съ глава подпрѣлъ,
 Па натисналъ нанагорѣ:
 „Какъ прозорче тукъ къмъ двори
 Да направимъ?“ прошепналъ,
 Дѣно — праасъ — и вѣнъ припнналъ.

Синъ и майка дишатъ волно.
 Гледатъ хѣлмъ вѣ поле просторно
 И тамъ дѣбъ растлалъ клонѣ,
 А наоколь сѣ море.
 „Добрѣ ѹе за вечеря
 Сега нѣщо да намѣря“ —
 Помислилъ тогасъ сина,
 Клонъ откѣсналъ отъ дѣба,
 И полекичка прѣвилъ го,
 За лжкъ силенъ пригодилъ го;
 Брѣвъ отъ крѣста си развѣрзalъ,
 Та на клона я завѣрзalъ;
 Трѣсть подирѣ прѣломилъ,
 Стрѣла лека изтьнилъ —
 И за дивячъ той тогава
 Се подпжтя. Наближава
 Вечъ морето. Но тозчасъ
 Той дочулъ болезненъ гласъ —
 Нѣщо ставало вѣ морето.
 Гледа — трепва му сърдцето: